

ת"פ 17309/05 - מדינת ישראל נגד ירון ריכטר

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 21-05-17309 מדינת ישראל נ' ריכטר ואח'
תיק חיזוני:

בפני כבוד השופט נורית הרצמן אבּי-יצחק
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד אסף תומר
המאשימה

נגד
הנאשמים
1. ירון ריכטר
ע"י ב"כ עוה"ד ניל פרידמן
2. גלעד מעלים
ע"י ב"כ עוה"ד בנימין סעdown

החלטה

ענינה של החלטה זו בבקשת זיכוי בטענת "אין להшиб לאשמה" שהוגשה מטעם שני הנאשמים.

רקע עובדתי

בתאריך 9.5.21 הוגש נגד הנאשמים כתב אישום המיחס להם, בצוותא, עבירות של **פגיעה בשמורת טבע** לפי סעיפים 30(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח-1998 (להלן - **חוק גנים לאומיים**); **פגיעה בחיי הטבע** לפי תקנה 2 לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנוגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים; וכן עבירה של **דיג ללא רישיון דיג**, לפי סעיף 3(4) יחד עם סעיף 10(1) לפקודת הדיג, 1937.

כמו כן, **באים 2** מואשם בעבירה של **איסור הכנסת כלים וממשיריהם**, לפי סעיף 4(ב) לתקנות שמורות הטבע (סדרים והתנוגות), תשל"ט-1979 וסעיף 57(ב) לחוק גנים לאומיים.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.9.20 עסקו הנאשמים בדיג בשמורת הטבע המוכרזת ים גדור באזורי היישוב מכמורת (להלן - **השמורה**) באמצעות רשת זריקה השיכת לנאמן 2 והוכנסה על ידו לשמורה, וזאת מבלי יש בידיהם רישיון דיג אישי.

בישיבת הקראת כתב האישום שהתקיימה בפני כב' השופט א' קפלן ביום 18.11.21 כפרו הנאשמים, באמצעות באיכם, בעבודות כתב האישום, כמעט העובדה המתיחסת להudder רישיון דיג. הנאשמים חלקו על מקום הדיג והשלוט

עמוד 1

במקום שבו בוצע הדיג. התקיק נקבע לשמיית ראיות, שנשמעו בפני המותב הנוכחי, לאחר העברת התקיק בהחלטת כב' סגנית הנשיאה מיום 7.3.22.

לאחר תום פרשת התביעה שנשמעה ביום 30.5.22, במסגרת העידו עדי התביעה גיא לויין - מנהל מרחב ים מרכז ברשות הטבע והגנים (להלן - **רט"ג**) וד"ר רות יהל - אקוולוגית הרט"ג וכן הוגשה בתוכמה עדות עובד ציבור, הודיעו באי כי הנאשמים על כוונתם להגיש בקשה לזכיון בטענת "אין להшиб לאשמה". נימוקי הבקשה הוגשו בכתב ע"י שני הסגנורים במשותף ותגובה המאשימה הוגשה אף היא בכתב.

הרקע הנוורטיבי

סעיף 158 לחוק סדר הדין פלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, קובע:

"נסתימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכואורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנותן לתובע להשמע את דברו בעניין...".

ככל, חובתה של המאשימה היא להניח בפני בית המשפט ראיות להוכחת האשמה המיוחסת לנאים. מקום בו לא עמדה המאשימה בחובה זו ולא הביאה ראיות אשר יש בהן על פניהן כדי לבסס הרשעה, לא תקום חובתו של הנאשם להшиб לאשמה. בבחינת ראיות המאשימה בהקשר זה, די בכך שבית המשפט ישתכנע כי קיימות ראיות לכואורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום. בשלב זה, אין הוא נדרש להכריע בשאלת דיות הראיות וגם לא במידת מהימנותן וכן אין הוא בודק האם המאשימה הוכיחה קיומן של ראיות סיווע או דבר לחיזוק, מקום בו נדרש כלשהו. על בית המשפט לשקל האם בהנחה שיתנו עדויות שנשמעו ובראיות שהוצעו מלאו האמון ומלווה המשקל הראיתייה ממקום להרשיע את הנאשם. לעניין זה ר' דברי כב' השופט שмаг' (כתוארו אז), בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח'**, פ"ד לב(1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להшиб לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין ממשמען כאמור ראיות משקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אחר, אלא בדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירת את הנטול של הבאת ראיות (להבדיל מנטול השכנוע) מן התביעה לנאים..."

לא בשלב זה על בית-המשפט לבחון את משקלן של הראיות ואת מהימנותם של העדים שהביאו ראיות אלה. מה שعلוי לבחון הוא אם ישנה ראייה או לאו, ובמילים 'ראייה כלשהיא' אינני מתכוון לקורטוב (alliterations) של ראייה. אם בית המשפט סבור כי יש ראיות על נקודות חשובות אלה או אחרות, הרי **תיקרא ההגנה להшиб**.

ראו גם ע"פ 405/80 **מדינת ישראל נ' שדמי**, פ"ד לד(2) 757; י' קדמי, **על סדר הדין הפליליים**, 2009, חלק שני כרך א', עמ' 1444.

לאחר שבחןתי את טענות הצדדים על רקע עדויות עדי הטבעה והמצגים, החלטתי לדוחות את טענת "אין להшиб לאשמה" ולהזכיר את הנאשמים להшиб לאשמה המיויחסת להם. ואלה הם טעמי:

1. לטענת ב"כ הנאשמים, לא הוכח סעיף 1 לעובדות כתוב האישום לפיו **"שמורת הטבע ים גדור הינה שמורת טבע מוכרצת ביום התקicon, באזרה היישוב מכמורה, אשר מוצבים בה שלטים ברורים האוסרים בין היתר על דיג בגבולותיה"**. זאת לאחר ששמורת הטבע היא בתוך הים התקicon, אך בתוך הים לא הוצב ولوו שלט אחד, שכן השלטים מוצבים **על החוף**. עוד נטען כי אף אחד מהשלטים לא נאמר אסור לדוג בגבולות השמורה. טענה זו דינה להידחות. כאמור בתגובה המאשימה, אכרזת מקום כשמורת טבע מהוות דבר حقיקה ואין הכרח בהצבת שלטים המציגים את קיומה (ראו למשל ת"פ (Katz) 13-08-9700 מדינת ישראל ו' אלימלך 16.3.17) והפסיקה המפורשת שם). בשמורה הנדונה מוצבים שלטים לגבי עצם קיומה ולגבי המותר והאסור בה (עדות גיא לוייאן והתמונה **ת/3**). טענת בא-כוח הנאשמים לפיה השימוש ציריך היה להימצא **בתוך מי הים** (שם שטח השמורה) ולא על החוף - מוטב שלא הייתה מועלית.

2. באשר לעובדה 2 לכטב האישום שענינה עצם הדיג בשמורה, טוענו ב"כ הנאשמים כי עצם הדיג לא הוכח גם מיקומו בתוך השמורה לא הוכח, בהסתמך על מדידה בסרגל וחישוב שלשיטות מביא לתוצאה שהמקום בו מסומן ה'געץ' במפת התצ"א **ת/4** מצוי לפחות 20 מטר מתחילה השמורה ואין ראייה לכך שרשת הזרקה נזרקה למרחק זה. ב"כ המאשימה בתגובהו הפנה לראיות המוכיחות לטעמו עובדה זו, והצביע על האבסורד הטמון בטענה, בפרט בשילובה יחד עם הטענה המתיחסת לסעיף 1 לעובדות. עינתי בריאות הטבעה ומצאתי כי יש בהן תשית מספקת להוכחת הדיג בשמורה, בודאי ברמה המצדיקה לחיבת את הנאשמים להшиб לאשמה: - שני הנאשמים הודיעו בחקירותיהם (**ת/5, ת/6**) בכך שזרקו את הרשות למי הים. נאשם 2 אף אישר בחקירתו שתפס דגיגנים באמצעות הרשות (והחזירים למים); - העד גיא לוייאן תיאר בדו"ח הפעולה שערק (**ת/1**) שראה כי שני הנאשמים החזיקו ברשות ונאשם 1 זرك את הרשות למים ואסף אותה אף העד בעדותו שראה בmeno עיניו את הרשות נזרקה למים ונאספה; - **בתמונה ת/2** נראהים הנאשמים מתעסקים ברשות.

באשר לטענה שענינה מיקום ה"געץ" במפת התצ"א **ת/4** ביחס לתחילה שטח השמורה, יש לשים לב להערה המודפסת בתחום המפה: **"מפה זו אינה מהוות אסמכתא לקביעת גבולות מדוקים"** ועם זאת יzion כי בתבוננות בית המשפט עצמו במפה נראה כי הנזקודה אליה נזרקה הרשות כפי שסומנה ע"י גיא לוייאן, בהחלט מציה בתחום גבולות השמורה כפי שסומנו במפה, כך שהטענה אינה ברורה עד תום. מכל מקום, העד גיא לוייאן כתוב בדו"ח הפעולה **ת/1** כי הנאשמים עמדו על קו המים **בשטח השמורה הימית** וזרקו את הרשות. בחקירתו הגדית לא הוטחה בפנינו טענה שהנאשמים כלל לא זרקו את הרשות לשטח השמורה ולכן ספק מהו המשקל שניית יהיה לייחס בסופו של יום לחישובים בלתי מڪווים באמצעות סרגל על גבי תדף מפה שלמלכת הילה לא נועדה למטרה זו. על כל פנים, ההכרעה הסופית בטענה זו תיעשה רק לאחר שמייעת פרשנת ההגנה.

3. בהתייחס לעובדה 4 שענינה פגיעה הנאשמים בשמורה הטבע ובхи בשמורה, נטען כי הנאשמים היו במרחב

של 20 מטר מהשמורה ולכן לא פגעו בשמורה ובхи בה, וכן נטען כי הפקח לא ראה שהנאשמים הוציאו דגים מהמים. לפגיעה הטמונה בעצם ביצוע דיג בשמורת טבע ימית מתיקחת חווות דעתה של המומחה **ד"ר רות יהל** (**ת/11**), אשר לא נחקרה בחקירה נגדית על קביעותיה. נאשם 2 אמן הדין בחקרתו כי אכן תפסו דגיגנים באמצעות הרשת והחזירו אותם למים (**ת/6** ש' 13), אך יודגש כי הדין אינו דרש תפיסת דגים בפועל על מנת שהפעולה תיחשב לעיסוק בדיג, על פי הוראת סעיף 10(1)(א) לפקודת הדיג, 1937.

4. עוד הוסיף וטען ב"כ הנאשמים כי המאשימה לא הוכיחה הכנסת כלים ומכשירים לשמורה. גם טענה זו דינה להידוחות בהינתן שלל הראיות שהוצגו בנושא זה, לרבות התמונות, עדויות אנשי הרט"ג והודאת נאשם 2 כי הרשות שזרקה היה שלו (**ת/6** ש' 16-17).

5. בטרם סיום אזכיר כי עצם העדר רישון דיג לשני הנאשמים איננו במחלוκת, הנאשמים הודיעו בכך עוד בישיבת החקירה ושוב לקרה סוף פרשת התביעה (עמ' 11 ש' 8 לפרט). לעומת זאת הצורך הוגשה **תע"צ ת/13** המעידת על כך שלנאשמים לא היה רישון דיג ביום האירוע.

די בכל אלה כדי לקבוע כי הונחה בפניי מערכת הוכחות ראשונית, המעבירת את נטל הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן המאשימה אל הנאשמים, שיצטרכו להסביר לאשמה ולהסביר את מעשייהם בעת האירוע (אם יבחרו להעיד, כמובן). זאת, להזכיר, מבלי שאני נדרש בשלב זה לקביעות מהימנות כלשהן בנושא לעדויות עד'י התביעה ו/או יתר הראיות שהונחו בפניי.

משכך, הנני דוחה את הבקשה. התקיק קבוע לשמייעת פרשת ההגנה ליום 29.8.22 בשעה 10:30.

המציאות תמציא ההחלטה לצדדים.

ב"כ הנאשמים ידגו להתייצבם ולהתייצבות עדי ההגנה (אם ישנים) במועד שנקבע.

ניתנה היום, א' אלול תשפ"ב, 28 אוגוסט 2022, בהעדך
הצדדים.